Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (antroji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. liepos 13 d.*

„Ekonominė ir pinigų politika – Kredito įstaigų prudencinė priežiūra – Reglamento (ES) Nr. 1024/2013 4 straipsnio 1 dalies d punktas ir 3 dalis – Sverto koeficiento apskaičiavimas – ECB atsisakymas leisti ieškovui, apskaičiuojant sverto koeficientą, neįtraukti tam tikrų sąlygas atitinkančių pozicijų – Reglamento (ES) Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis – ECB diskrecija – Teisės klaidos – Akivaizdi vertinimo klaida“

Byloje T-733/16

La Banque Postale, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama advokatų E. Guillaume ir L. Coudray,

ieškovė,

prieš

Europos Centrinį Banką (ECB), atstovaujamą K. Lackhoff, R. Bax ir G. Bassani, padedamų advokatų H.-G. Kamanno ir F. Louiso,

atsakovą,

palaikomą:

Suomijos Respublikos, atstovaujamos H. S. Hartikainen,

įstojusios į bylą šalies,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo, kuriuo siekiama panaikinti 2016 m. rugpjūčio 24 d. ECB Sprendimą ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16, priimtą pagal 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013, p. 63), 4 straipsnio 1 dalies d punktą ir 10 straipsnį ir 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013, p. 1, klaidų ištaisymai OL L 208, 2013, p. 68 ir OL L 321, 2013, p. 6) 429 straipsnio 14 dalį,

BENDRASIS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro teisėjai M. Prek (pranešėjas), pirmininkas E. Buttigieg, teisėjai F. Schalin, B. Berke ir J. Costeira,

posėdžio sekretorė G. Predonzani, administratorė,

* Proceso kalba: prancūzų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. vasario 20 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Ieškovė *La Banque Postale* yra pagal Prancūzijos teisę įsteigta bendrovė, turinti leidimą veikti kaip kredito įstaiga. Kaip svarbiam subjektui, kaip tai suprantama pagal 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013, p. 63), 6 straipsnio 4 dalį, jai taikoma Europos Centrinio Banko (ECB) prudencinė priežiūra.

2 2015 m. liepos 22 d. ieškovė, remdamasi 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013, p. 1, klaidų ištaisymai OL L 208, 2013, p. 68 ir OL L 321, 2013, p. 6) 429 straipsnio 14 dalimi, paprašė ECB leidimo apskaičiuojant sverto koeficientą neįtraukti pozicijų, kurias sudarė iš jos užsisakytų reguliuojamųjų produktų suma ir kurias ji buvo įpareigota perleisti Prancūzijos viešajai įstaigai *Caisse des dépôts et consignations* (CDC).

3 Atitinkami produktai yra *Livret A* (taupomoji knygelė A), reglamentuojama Prancūzijos pinigų ir finansų kodekso (toliau – CMF) L.221-1–L.221-9 straipsniais, *Livret d'épargne populaire* (populiari taupomoji knygelė, LEP), reglamentuojama CMF L.221-13–L.221-17-2 straipsniais, ir *Livret de développement durable et solidaire* (tvarumo ir solidarumo taupomoji knygelė, LDD), reglamentuojama CMF L.221-27 straipsniu. Pagal CMF L. 221-5 straipsnį dalis *Livret A* ir LDD surinktų indėlių kaupiama CDC valdomame lėšų kaupimo fonde. Pagal CMF R.221-58 straipsnį ta pati nuostata taikoma ir LEP.

4 2016 m. birželio 8 d. ECB perdavė ieškovei sprendimo atsisakyti taikyti prašomą nukrypti leidžiančią nuostatą projektą, bet leido jai pereinamuoju laikotarpiu apskaičiuojant sverto koeficientą neįtraukti dalies CDC perleistų pozicijų; šios pereinamojo laikotarpio leidžiančios nukrypti nuostatos taikymo sritis turėjo būti laipsniškai mažinama, o 2019 m. sausio 1 d. ji turėjo būti galutinai panaikinta. ECB suteikė ieškovei dviejų savaičių laikotarpį savo pastaboms pateikti.

5 2016 m. birželio 21 d. ieškovė pateikė savo rašytines pastabas dėl šio sprendimo projekto ir pakartojo savo prašymą leisti pasinaudoti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatyta nukrypti leidžiančia nuostata. Be to, ji manė, kad ECB numatytas pereinamasis laikotarpis yra per trumpas ir turėtų būti pratęstas iki 2022 m. gruodžio 31 d. Ji taip pat paprašė būti išklausyta pagal 2014 m. balandžio 16 d. Europos Centrinio Banko reglamento (ES) Nr. 468/2014, kuriuo sukuriama Europos Centrinio Banko, nacionalinių kompetentingų institucijų ir nacionalinių paskirtųjų institucijų bendradarbiavimo Bendrame priežiūros mechanizme struktūra (BPM pagrindų reglamentas) (OL L 141, 2014, p. 1), 31 straipsnį.

6 2016 m. liepos 5 d. ECB patalpose įvyko ieškovės ir ECB atstovų susitikimas.

7 2016 m. liepos 7 d. ieškovė iš naujo pateikė rašytines pastabas, jose pakartojo savo prašymą remtis Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalimi. Subsidiariai, atsižvelgdama į didelį ECB atsisakymo poveikį, dėl kurio sverto koeficiento vardiklis turėtų būti padidintas beveik 50 %, ji prašė, kad ECB nustatytas pereinamasis laikotarpis truktų nuo 2017 m. sausio 1 d. iki 2022 m. gruodžio 31 d.

8 2016 m. rugpjūčio 24 d. ECB, vadovaudamasis Reglamento Nr. 1024/2013 4 straipsnio 1 dalies d punktu ir 10 straipsniu bei Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalimi, priėmė Sprendimą ECB/SSM/2016–96950066U5XAAIRCPA 78/16 (toliau – ginčijamas sprendimas).

9 ECB visų pirma atsisakė į sverto koeficiento apskaičiavimą leisti neįtraukti CDC perleistų pozicijų sumų, kurias sudarė dalis į *Livret A*, LDD ir LEP deponuotų sumų, kurias ieškovė privalėjo perduoti CDC.

10 ECB, pirma, pripažino, kad Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies a–c punktuose nustatytos sąlygos yra įvykdytos, visų pirma dėl to, kad CDC turėjo būti laikoma viešojo sektoriaus subjektu, kad prudencinės priežiūros tikslais CDC pozicijos buvo vertinamos pagal to paties reglamento 116 straipsnio 4 dalį ir galiausiai kad ieškovė privalėjo perduoti dalį *Livret A*, LDD ir LEP laikomų santaupų sumų CDC bendrojo intereso investiciniams projektams finansuoti. ECB iš esmės taip pat pabrėžė, kad šios sąlygos nebuvo tenkinamos, kiek tai susiję su reguliuojamąja santaupų dalimi, dėl kurios nėra prievolės pervesti lėšas į CDC sąskaitą, neatsižvelgiant į jų naudojimo tikslus.

11 Antra, ECB laikėsi nuomonės, kad iš Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies formuluotės matyti, kad jis turi diskreciją spręsti, ar, apskaičiuojant sverto koeficientą, reikia įtraukti šioje nuostatoje nustatytas sąlygas atitinkančias pozicijas. Iš esmės jis nusprendė, kad net tuo atveju, kai šios sąlygos tenkinamos, gali būti prudencinių priežasčių, kuriomis remiantis prašymas leisti taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą pagal šią nuostatą gali būti atmestas. Šiuo klausimu jis atsižvelgė į sverto koeficiento taikymo tikslą, t. y. užtikrinti paprastą ir skaidrų požiūrį į kredito įstaigos pozicijos rizikos lygį, kuris nebūtų pasvertas atsižvelgiant į riziką, kurią kelia įvairios jos pozicijų sudedamosios dalys, kad būtų išvengta pernelyg didelio šių pozicijų augimo, palyginti su nuosavomis lėšomis.

12 Trečia, ECB apskaičiavo, kad sumos, kurias ieškovė pervedė CDC, yra sverto koeficientui apskaičiuoti tinkamos pozicijos. Jis nurodė tris motyvus. Pirmasis motyvas, kurį jis apibūdino kaip „pirmąją nuorodą“, pagrįstas surinktų santaupų apskaita. Iš to ECB padarė išvadą, kad reguliuojamieji taupomieji indėliai buvo įtraukti į ieškovės balanso įsipareigojimų dalį, o CDC pervestos sumos – į balanso turto dalį, ir kad ieškovė ir toliau buvo atsakinga už santaupų poziciją, kuriai buvo priskirtos CDC pervestos sumos. Jis pridūrė, kad ieškovė privalėjo valdyti operacinę riziką, susijusią su reguliuojamaisiais taupomaisiais indėliais. Antrasis motyvas yra ieškovės sutartinis įsipareigojimas grąžinti klientų indėlius, neatsižvelgiant į tai, ar CDC pervestos lėšos grąžintos ieškovei. Trečiasis motyvas grindžiamas laikotarpiu tarp ieškovės ir CDC pozicijų koregavimo suderinimo tikslais. ECB laikėsi nuomonės, kad per šį laikotarpį laukiant, kol CDC perves lėšas, ieškovei gali tekti labai skubiai parduoti turtą. Baigdamas ECB iš šių motyvų padarė išvadą, kad CDC lėšų perdavimo ieškovei mechanizmas yra netobulas ir keliantis susirūpinimą prudenciniu atžvilgiu, todėl prašymas buvo atmestas pagrįstai.

13 Atsižvelgdamas į didelį šio atsisakymo poveikį ieškovei ECB leido laikinai neįtraukti į pozicijų sumą, į kurią atsižvelgiama apskaičiuojant sverto koeficientą, dalį pozicijų, kuri buvo perleista CDC, kurią ieškovė teisiškai privalo pervesti, viršijančią 10 % visos pozicijų sumos, o neįtraukimo procentinė dalis turėjo būti laipsniškai mažinama linijiniu būdu – nuo 100 % 2016 m. iki 86 % 2017 m., 71 % 2018 m. ir 14 % 2022 m., o 2023 m. sausio 1 d. jos turėjo nelikti.

Procesas ir šalių reikalavimai

14 2016 m. spalio 18 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

15 2017 m. sausio 24 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Suomijos Respublika paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti ECB reikalavimų. 2017 m. kovo 1 d. sprendimu Bendrojo Teismo antrosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą įstoti į bylą.

16 2017 m. balandžio 20 d. Suomijos Respublika pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimą. Ieškovė pateikė savo pastabas dėl minėto paaiškinimo per nustatytą terminą. ECB pastabų nepateikė.

17 Atsižvelgdamas į antrosios kolegijos pateiktą pasiūlymą Bendrasis Teismas nusprendė, kad pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 28 straipsnį turi perduoti bylą išplėstinės sudėties kolegijai.

18 Remdamasis teisėjo pranešėjo pasiūlymu Bendrasis Teismas (antroji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinį nagrinėjimą.

19 2018 m. vasario 20 d. posėdyje buvo išklausyti šalių pasisakymai ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo klausimus.

20 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš ECB bylinėjimosi išlaidas.

21 ECB ir Suomijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

22 Grįsdama savo ieškinį, ieškovė nurodo tris pagrindus dėl, pirma, teisės klaidos, susijusios su ginčijamo sprendimo priešlaikiniu pobūdžiu, antra, teisės klaidos, ECB padarytos aiškinant savo kompetenciją įgyvendinti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, ir, trečia, motyvų, kuriais remdamasis ECB atsisakė taikyti pagal šią nuostatą prašomą nukrypti leidžiančią nuostatą, neteisėtumo.

23 Bendrasis Teismas mano, kad pakanka išnagrinėti antrąjį ir trečiąjį ieškinio pagrindus. Iš esmės pateikdama antrąjį ieškinio pagrindą ieškovė kaltina ECB, kad jis pripažino turįs diskreciją taikyti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, o trečiajame ieškinio pagrinde ji ginčija, kad ECB teisėtai naudojasi ta diskrecija, jei tarsime, kad ją turi.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, iš esmės susijusio su teisės klaida, ECB padaryta aiškinant savo kompetencijos apimtį pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį

24 Ieškovė tvirtina, kad Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis negali būti aiškinama kaip suteikianti diskreciją ECB, nes jeigu Europos Komisija perdeleguotų įgaliojimus, kuriuos jai suteikė Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba pagal SESV 290 straipsnio 1 dalį, tai būtų neteisėta. Iš to ji daro išvadą, kad nuoroda Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje, jog kompetentingos institucijos įstaigai „gali“ leisti neįtraukti į pozicijų matą tam tikrus kriterijus atitinkančių pozicijų, negali būti aiškinama kaip suteikianti diskreciją toms valdžios institucijoms. Todėl šią nuostatą reikia aiškinti taip, kad pagal ją įgyvendinimo įgaliojimai suteikiami tiktai kompetentingoms institucijoms. Ji primena, kad pats ECB pripažįsta, jog vykdė diskreciją priimdamas ginčijamą sprendimą ir padarė teisės klaidą, aiškindamas savo įgaliojimus įgyvendinti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį.

25 ECB, palaikomas Suomijos Respublikos, ginčija ieškovės argumentus. Visų pirma Komisija abejoja dėl ieškovės suinteresuotumo pateikti šį pagrindą. Bet kuriuo atveju Komisija mano, kad jį reikėtų atmesti dėl esmės.

26 Kiek tai susiję su tuo, kad ECB ginčija šio ieškinio pagrindo priimtinumą, pakanka pažymėti, kad jis grindžiamas prielaida, jog ieškovė rėmėsi Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalimi, įterpta 2014 m. spalio 10 d. Deleguotuoju reglamentu (ES) 2015/62, kuriuo iš dalies keičiamos Reglamento 575/2013 nuostatos dėl sverto koeficiento (OL L 11, 2015, p. 37). Iš esmės ECB daro išvadą, kad, jeigu tokiai išimčiai būtų pritarta, apskaičiuodama savo sverto koeficientą ieškovė negalėtų pasinaudoti jokia nukrypti leidžiančia nuostata.

27 Vis dėlto ieškovės argumentuose nurodyta kitaip. Kaip ji pati patvirtino per posėdį, pateikdama šį ieškinio pagrindą ieškovė teigia, kad Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją ECB suteikiama ribota kompetencija, o ne diskrecija, tačiau nepateikia jokio neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo šios nuostatos atžvilgiu pagal SESV 277 straipsnį. Taigi ji neginčija šios nuostatos teisėtumo, o jos argumentai yra susiję tiktai su jos aiškinimu.

28 Nagrinėjant šį pagrindą iš esmės reikia pažymėti, kad ECB kompetencija priimti ginčijamą sprendimą kyla iš Reglamento Nr. 1024/2013, o jo įgaliojimų apimtis yra nustatoma pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį.

29 Kiek tai susiję su ECB kompetencija priimti ginčijamą sprendimą, reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 1024/2013 4 straipsnio 1 dalies d punktą ECB buvo pavesta „užtikrinti, kad būtų laikomasi 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje nurodytų aktų, kuriais kredito įstaigoms nustatyti rizikos ribojimo reikalavimai nuosavų lėšų reikalavimų, pakeitimo vertybiniais popieriais, didelių pozicijų ribų, likvidumo, sverto, atskaitomybės ir su šiais klausimais susijusios informacijos viešo atskleidimo srityse“. Be to, kadangi ieškovė yra svarbus subjektas, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1024/2013 6 straipsnio 4 dalį, įgyvendinant bendrą priežiūros mechanizmą (BPM) (2017 m. gegužės 16 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Landeskreditbank Baden Württemberg / ECB*, T-122/15, dėl kurio nagrinėjamas apeliacinis skundas, EU:T:2017:337, 63 punktas), šios užduoties įgyvendinimas yra priskirtas tiesioginei ECB, o ne nacionalinių valdžios institucijų kompetencijai.

30 Pagal Reglamento Nr. 1024/2013 4 straipsnio 3 dalį „[v]ykdydamas šiuo reglamentu jam pavestus uždavinius ir siekdamas užtikrinti aukštus priežiūros standartus ECB taiko visą atitinkamą Sąjungos teisę“. Tarp taikytinų teisės nuostatų yra ir Reglamentas Nr. 575/2013.

31 Vertinant ECB įgaliojimų taikyti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, kuri į tą reglamentą buvo įtraukta Deleguotuoju reglamentu 2015/62, apimtį, pažymėtina, kad „[k]ompetentingos institucijos įstaigai gali leisti neįtraukti į pozicijų matą pozicijų, kurios atitinka visas šias sąlygas: a) jos yra viešojo sektoriaus subjekto pozicijos; b) jos vertinamos pagal 116 straipsnio 4 dalį; c) jos susidaro dėl indėlių, kuriuos įstaiga yra teisiškai įpareigota perleisti a punkte nurodytam viešojo sektoriaus subjektui bendro intereso investicijų finansavimo tikslais“.

32 Taigi pagal šį ieškinio pagrindą reikia patikrinti, ar Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį reikia aiškinti taip, kad kompetentingoms institucijoms – taigi ir ECB – yra suteikiama diskrecija atsisakyti taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą net ir tuo atveju, kai tenkinamos šioje nuostatoje nustatytos sąlygos arba, priešingai, jai suteikiama ribota kompetencija, pagal kurią nukrypti leidžianti nuostata yra taikoma, jeigu tenkinamos minėtos sąlygos.

33 Savo pateiktą Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies išaiškinimą ieškovė grindžia teiginiu, kad Komisija neturėjo teisės numatyti, kad kompetentingos institucijos turi diskreciją įgyvendinti šią nuostatą, ir tvirtina, kad ši nuostata turi būti aiškinama taip, kad būtų suderinama su Sutartimi.

34 Iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad, kiek įmanoma, Sąjungos antrinės teisės aktą reikia aiškinti taip, kad jis kuo labiau atitiktų Sutarties nuostatas ir bendruosius Sąjungos teisės principus (2007 m. spalio 4 d. Sprendimo *Schutzverband der Spirituosen-Industrie*, C-457/05, EU:C:2007:576, 22 punktas; 2008 m. liepos 10 d., Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174 punktas ir 2009 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-376/07, EU:T:2009:467, 22 punktas).

35 Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 34 punkte minėtoje suformuotoje jurisprudencijoje vartojamos formuluotės „kiek įmanoma“, tokia jurisprudencija negali būti taikoma nuostatai, kurios prasmė yra aiški ir nedviprasmiška ir kurios visiškai nereikia aiškinti (šiuo klausimu žr. 2009 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-376/07, EU:T:2009:467, 22 punktą). Jeigu taip būtų, antrinės Sąjungos teisės aktų tinkamo aiškinimo principas būtų šios nuostatos aiškinimo *contra legem* pagrindas, o tam pritarti negalima (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 17 d. Nutarties *EEB / Komisija*, T-685/14, nepaskelbta Rink., EU:T:2015:560, 31 punktą ir nurodytą jurisprudenciją). Vertinant nuostatą, kurios reikšmė yra aiški ir nedviprasmiška, jeigu pateikiamas neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas, kaip tai suprantama pagal SESV 277 straipsnį, tiktai Bendrasis Teismas gali patikrinti, ar ta nuostata atitinka Sutarties nuostatas ir bendruosius Sąjungos teisės principus.

36 Kaip jau buvo minėta šio sprendimo 27 punkte, ieškovė nepateikė jokio neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo dėl Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies.

37 Taigi reikia patikrinti, ar Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies prasmė yra aiški ir nedviprasmiška, ar, priešingai, ji gali būti aiškinama pagal Sutarties nuostatas ir bendruosius Sąjungos teisės principus. Iš tikrųjų tiktai antruoju atveju reikia patikrinti, ar, kaip teigia ieškovė, Komisija neturėjo teisės suteikti kompetentingoms institucijoms diskrecijos įgyvendinant Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, o tai reikštų, kad šis straipsnis turi būti aiškinamas kaip nustatantis joms ribotą kompetenciją.

38 Siekiant tiksliai apibrėžti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies taikymo sritį, reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į jos kontekstą bei teisės aktu, kurio dalis ji yra, siekiamus tikslus (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, EU:C:2005:362, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

39 Remiantis pažodiniu Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies išaiškinimu, reikia konstatuoti, kad teiginys, jog „kompetentingos institucijos įstaigai gali leisti neįtraukti į pozicijų matą pozicijų, kurios atitinka visas šias sąlygas“, neišvengiamai reiškia, kad šia nuostata iš dalies nustatoma ribota kompetentingų institucijų kompetencija ir iš dalies joms deleguojama tam tikra diskrecija.

40 Viena vertus, Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatytos trys kompetentingoms institucijoms privalomos sąlygos. Taigi jos neturi teisės leisti taikyti nukrypti leidžiančios nuostatos, jeigu netenkinamos minėtos sąlygos. Tokiu atveju jos turi ribotą kompetenciją ir privalo atsisakyti taikyti šią nuostatą.

41 Kita vertus, jeigu šios sąlygos būtų įvykdytos, kompetentingos institucijos „gali“, t. y. turi galimybę, taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą. Nuoroda į šią galimybę būtinai reiškia kompetentingų institucijų teisę ją taikyti arba jos netaikyti. Todėl jos turi tam tikrą diskreciją šiuo atžvilgiu.

42 Taigi reikia daryti išvadą, kad Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies tekstas yra aiškus ir nedviprasmiškas ir kad iš jo matyti, jog kompetentingos institucijos turi diskreciją įgyvendinti šią nuostatą, kai tik įvykdomos visos šiame tekste nustatytos sąlygos.

43 Ši išvada taip pat atitinka kontekstinį ir teleologinį Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies aiškinimą.

44 Remiantis kontekstiniu Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies išaiškinimu, reikia pažymėti, kad naudojimasis diskrecija yra vienas iš trijų būdų įgyvendinti šiame reglamente nurodytas nukrypti leidžiančias nuostatas.

45 Iš tikrųjų iš Reglamento Nr. 575/2013 bendros struktūros matyti, kad jame nustatytos tiek automatiškai taikytinos nukrypti leidžiančios nuostatos, taikytinos nebūtinai dalyvaujant kompetentingoms institucijoms, kaip numatyta minėto reglamento 429 straipsnio 13 dalyje, tiek nukrypti leidžiančios nuostatos, kurias taikant reikalingas kompetentingos institucijos įsikišimas įgyvendinant ribotą kompetenciją, kaip numatyta šio reglamento 78 straipsnio 1 dalyje, arba nukrypti leidžiančias nuostatas, pagal kurias minėtos institucijos gali naudotis tam tikra diskrecija. Be Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies, prie trečiosios kategorijos nukrypti leidžiančių nuostatų priskiriama minėto reglamento 10 straipsnio 1 dalis (šiuo klausimu žr. 2017 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Crédit mutuel Arkéa / BCE*, T-712/15, EU:T:2017:900, dėl kurio nagrinėjamas apeliacinis skundas, 67 ir 68 punktus).

46 Dėl Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies teleologinio aiškinimo, kiek jis susijęs su galimybe apskaičiuojant kredito institucijų sverto koeficientą neįtraukti tam tikrų pozicijų, pažymėtina, kad svarbu atsižvelgti tiek į tikslus, kurių siekiama nustatant sverto koeficientą, tiek į tikslus, kuriuos atitinka būtent Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis.

47 Pirma, kalbant apie tikslus, kurių siekta nustatant sverto koeficientą ir kredito įstaigų pareigą atskleisti savo sverto koeficientą, taip pat apie galimybę galiausiai išlaikyti tam tikro lygio finansinio sverto koeficientą, pažymėtina, kad, kaip matyti iš Reglamento Nr. 575/2013 90 konstatuojamosios dalies, teisės aktų leidėjas ketino atgrasyti kredito įstaigas nuo pernelyg didelių finansinių svertų nustatymo. Iš šios konstatuojamosios dalies ir iš to paties reglamento 4 straipsnio 1 dalies 93 ir 94 punktų aiškėja, kad pernelyg didelis svertas taikomas tais atvejais, kai tam tikra kredito įstaiga pernelyg daug investicijų finansuoja pasiskolintomis, o ne nuosavomis lėšomis. Rizika kyla tokiu atveju, kai kredito įstaiga neturi pakankamai nuosavų lėšų, kad galėtų patenkinti prašymus grąžinti skolas, ir jai tenka skubiai parduoti tam tikrą savo turtą. Neigiamos šio finansinio sverto lygio sumažinimo per finansų krizę pasekmės Reglamento Nr. 575/2013 90 konstatuojamojoje dalyje išaiškintos taip: „[t]ai sustiprino spaudimą turto kainoms ir sukėlė dar didesnių nuostolių įstaigoms, o tai savo ruožtu lėmė tolesnį jų nuosavų lėšų mažėjimą. Galiausiai dėl šios neigiamos spiralės sumažėjo realiosios ekonomikos galimybės gauti kreditų, o krizė tapo gilesnė ir ilgesnė“.

48 Atsižvelgiant į tai, finansinio sverto koeficientu siekiama pateikti kredito įstaigos nuosavų lėšų lygio įvertinimą savo pozicijoms, neatsižvelgiant į kiekvienos iš šių pozicijų rizikos lygį. Tai matyti iš Reglamento Nr. 575/2013 91 konstatuojamosios dalies, kurioje pabrėžiama, kad „rizika grindžiamas nuosavų lėšų reikalavimas yra ypač svarbus, siekiant užtikrinti, kad nuosavų lėšų dydžio reikalavimas būtų pakankamas nenumatytiems nuostoliams padengti“, taip pat iš Bazelio komiteto darbų, į kuriuos daroma nuoroda Reglamento Nr. 575/2013 92 ir 93 konstatuojamosiose dalyse. Iš tikrųjų Bazelio bankų priežiūros komiteto leidinyje, skirtame susitarimams „Bazelis III“, kuris pateiktas atsiliepimo į ieškinį priede, finansinio sverto koeficientas yra apibrėžtas kaip „paprastas, skaidrus koeficientas, kuris nėra grindžiamas rizika ir yra taikomas siekiant patikimai papildyti rizika grindžiamus nuosavų lėšų reikalavimus“. Toks rizikos neįvertinimas nustatant sverto koeficientą matyti jo apskaičiavimo metodikos aprašyme, pateiktame Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 2 dalyje. Ten nurodyta, kad sverto koeficientas apskaičiuojamas „įstaigos kapitalo matą padalijus iš tos įstaigos bendro pozicijų mato ir yra išreiškiamas procentine dalimi“. Neminimas joks korekcinis koeficientas pagal pozicijos rizikos lygį.

49 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad šis tikslas nėra absoliutus, nes Reglamente Nr. 575/2013 yra numatyta galimybė, jog itin mažos tam tikrų pozicijų rizikos profilis atsispindės apskaičiuojant atitinkamų kredito įstaigų sverto koeficientą.

50 Tai aiškėja, viena vertus, iš Reglamento Nr. 575/2013 95 konstatuojamosios dalies, kurioje teigiama, kad „peržiūrint sverto koeficiento poveikį įvairiems verslo modeliams, ypač daug dėmesio turėtų būti skirta tiems verslo modeliams, kurie, kaip manoma, yra susiję su maža rizika, pavyzdžiui, hipotekos paskoloms ir specializuotam skolinimui dalyvaujant regioninėms, vietos valdžios institucijoms arba viešojo sektoriaus subjektams“. Šis ketinimas išreikštas to paties reglamento 511 straipsnyje „Svertas“, kuriame iš esmės teigiama, kad Europos bankininkystės institucijos (EBI) ataskaita, kurią ji turi pateikti Komisijai, kad ši, jei reikia, galėtų priimti sprendimą pasiūlyti teisės aktų leidėjui nustatyti tam tikrus privalomus sverto koeficiento lygius, taip pat turi būti teikiama „dėl verslo modelių, kuriuose atsispindi įstaigų bendras rizikos pobūdis, nustatymo ir dėl diferencijuotų sverto koeficiento dydžių taikymo tiems verslo modeliams“.

51 Kita vertus, tai patvirtinama Deleguotuoju reglamentu Nr. 2015/62, priimtu pagal Reglamento Nr. 575/2013 456 straipsnio 1 dalies j punktą, į tą patį reglamentą įtraukiant 429 straipsnio 14 dalį, kurioje numatyta galimybė apskaičiuojant sverto koeficientą neįtraukti tam tikrų pozicijų.

52 Antra, kalbant apie tikslą, kuriuo siekiama į tą reglamentą įtraukti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, reikia pažymėti, kad pagal Deleguotojo reglamento 2015/62 12 konstatuojamąją dalį „dėl šiuo reglamentu nustatytų pakeitimų turėtų būti lengviau palyginti įstaigų atskleidžiamus sverto koeficientus ir tai turėtų padėti išvengti rinkos dalyvius klaidinančios informacijos apie tikrąjį įstaigų svertą“.

53 Kaip matyti iš Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies formuluotės, šio sprendimo 31 punkte priminta, kad ši nuostata gali būti taikoma tik tuo atveju, jeigu tenkinamos trys sąlygos. Visų pirma pozicijos, kurių galima neįtraukti apskaičiuojant sverto koeficientą, turi būti susijusios su tam tikru viešojo sektoriaus subjektu. Antra, jos turi būti vertinamos pagal Reglamento Nr. 575/2013 116 straipsnio 4 dalį. Galiausiai pozicijos turi susidaryti iš indėlių, kuriuos įstaiga yra teisiškai įpareigota perleisti viešojo sektoriaus subjektui bendro intereso investicijoms finansuoti.

54 Akivaizdu, kad šia nukrypti leidžiančia nuostata Komisija, pritarus teisės aktų leidėjui, atsižvelgė į galimybę, kad kredito įstaigos pozicijos, susijusios su viešojo sektoriaus subjektais, kurių rizikos lygis dėl valstybės garantijos yra toks pat kaip tos valstybės ir kurios neatitinka tos valstybės investavimo sprendimų – kadangi kredito įstaiga turi pareigą pervesti atitinkamas sumas – nėra svarbios apskaičiuojant sverto koeficientą, todėl gali būti neįtraukiamos.

55 Iš tikrųjų Reglamento Nr. 575/2013 116 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad „[i]šskirtinėmis aplinkybėmis viešojo sektoriaus subjektų pozicijos gali būti vertinamos kaip centrinės valdžios, regioninės valdžios arba vietos valdžios, kurios jurisdikcijoje šie subjektai yra įsteigti, pozicijos, jei, šiai jurisdikcijai priklausančių kompetentingų institucijų nuomone, šių pozicijų rizika nesiskiria dėl centrinės valdžios, regioninės valdžios arba vietos valdžios suteiktos tinkamos garantijos“. Ši nuostata turi būti aiškinama kartu su šio reglamento 114 straipsnio 4 dalimi, kurioje teigiama, kad „[v]alstybių narių centrinės valdžios ir centrinių bankų pozicijoms, išreikštoms ir finansuojamoms atitinkamos centrinės valdžios ir centrinio banko nacionaline valiuta, priskiriamas 0 % rizikos koeficientas“. Todėl Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis turėtų būti taikoma tiktai pozicijoms, prie kurių, taikant standartizuotą minimalių kapitalo reikalavimų apskaičiavimo metodą, būtų priskiriamas 0 % rizikos koeficientas.

56 Dėl to įgyvendinant Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį reikia derinti du tikslus: pirma, paisyti sverto koeficiento logikos, pagal kurią apskaičiuojant šį koeficientą reikia apimti visas kredito įstaigos pozicijas, netaikant rizikos koeficiento, ir, antra, atsižvelgti į teisės aktų leidėjo patvirtintą Komisijos tikslą, kad prireikus tam tikros pozicijos, kurių rizikos profilis ypač žemas ir kurios nėra susidariusios dėl kredito įstaigos pasirinkimo investuoti, būtų laikomos netinkamomis sverto koeficientui apskaičiuoti, todėl galėtų būti atmestos.

57 Taigi tenka konstatuoti, kad kompetentingų institucijų diskrecijos pripažinimas įgyvendinant Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį joms leidžia suderinti šiuos du tikslus, atsižvelgiant į kiekvieno konkretaus atvejo aplinkybes.

58 Atsižvelgiant į visa, kas išdėstyta, reikia daryti išvadą, kad Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis aiškintina taip, kad pagal ją kompetentingoms institucijoms suteikiama diskrecija atsisakyti taikyti joje nustatytą nukrypti leidžiančią nuostatą net tuo atveju, jeigu įvykdomos joje nustatytos sąlygos.

59 Kadangi Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies prasmė yra aiški ir nedviprasmiška, konstatuotina, kad ši nuostata negali būti aiškinama taip, kaip pageidauja ieškovė. Iš to matyti, jog į ieškovės argumentą, susijusį su tuo, kad Komisija neturėjo teisės numatyti, kad kompetentingoms institucijoms – taigi, ir ECB – bus suteikta diskrecija, negali būti atsižvelgiama aiškinant šią nuostatą; juo tinkama tiktai pagrįsti SESV 277 straipsnyje numatytą teisėtumu grindžiamą prieštaravimą, pateiktą dėl Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies.

60 Taigi antrasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, kuriuo ginčijamas ECB diskrecijos panaudojimo teisėtumas

61 Ieškovė pažymi, kad ECB sutiko, jog Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatytos sąlygos šiuo atveju yra tenkinamos. Ji primena, kad tais atvejais, kai institucija turi didelę diskreciją, Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar veiksniais, į kuriuos atsižvelgiama, galima pagrįsti jais remiantis padarytas išvadas. Šiuo atveju jis mano, kad ginčijamame sprendime nurodytiems motyvams tai netaikytina, nes jais neįrodoma, kad egzistuoja aiškiai apibrėžtos ir pagrįstos prudencinės priežastys neleisti neįtraukti CDC pozicijų į sverto koeficiento apskaičiavimą. Ieškovė teigia, kad dėl tokių motyvų Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatytos sąlygos netenka veiksmingumo, todėl nebelieka ir galimybės taikyti joje nustatytą nukrypti leidžiančią nuostatą. Ji visų pirma nurodo, kad ieškovės ir CDC pozicijų koregavimo laikotarpis yra susijęs ne su finansiniu svertu, o su likvidumo rizika, ir šiuo atžvilgiu buvo laikomas nereikšmingu. Ji taip pat pabrėžia, kad Prancūzijos valstybės įsipareigojimų neįvykdymo ir masinio reguliuojamų taupomųjų indėlių atsiėmimo krizės atveju galimybė yra tik teorinė.

62 ECB, palaikomas Suomijos Respublikos, prašo, kad šis ieškinio pagrindas būtų atmestas. Jis primena, kad Bendrasis Teismas turi ribotus įgaliojimus kontroliuoti diskrecijos įgyvendinimą, ir priduria, kad Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis, kaip išimtis, turi būti aiškinama siaurai. Iš to jis daro išvadą, kad, aiškinant šią nuostatą, svarbūs yra šio reglamento bendrieji tikslai, susiję su sverto koeficientu, o ne tikslai, kurių siekiama pagal to reglamento 429 straipsnio 14 dalį. Šiuo atžvilgiu jis nurodo, kad, turint omenyje sverto koeficiento tikslą, jis nustatomas neatsižvelgiant į jokį rizikos koeficientą.

63 ECB mano, kad savo diskrecija pasinaudojo tinkamai. Šiuo klausimu jis visų pirma pažymi, kad valstybės skolos vertybinių popierių pozicijos gali būti silpnos ir sukelti pasitikėjimo krizę finansų rinkose ir kad, vadovaujantis sverto koeficiento logika, atsižvelgiama net į nedidelės rizikos pozicijas. Jis teigia, kad ginčijamą sprendimą grindė Prancūzijos reguliuojamų taupomųjų indėlių ypatumų įvertinimu ir ieškovės padėtimi.

64 Pirma, jis tvirtina, kad CDC pozicijos gali tapti pernelyg didelio finansinio sverto šaltiniu, nes iš esmės nesiskiria nuo sverto pozicijų, nes tai yra turtas, finansuojamas iš indėlininkų pasiskolintomis sumomis, kurias, jiems paprašius, ieškovė privalės jiems grąžinti. Be to, jis pažymi, kad ieškovė perduoda CDC visas reguliuojamų indėlių lėšas, nors privalo perduoti tiktai dalį jų.

65 Antra, jis mano, kad aplinkybė, jog CDC pozicijos yra prilyginamos Prancūzijos valstybės pozicijoms ir pagal standartinį reikalingų nuosavų lėšų apskaičiavimo metodą nustatytas jų rizikos koeficientas yra lygus 0 %, netaikytina sverto koeficiento atveju, nes jis apskaičiuojamas remiantis principu, kad reikia atsižvelgti į visas balanso pozicijas, nepaisant jų rizikos lygio.

66 Trečia, ECB teigia, kad dėl ieškovės ir CDC pozicijų koregavimo laikotarpio kyla papildomo sverto poveikio rizika. Kadangi šiuo laikotarpiu ieškovė negali kreiptis į CDC, atsižvelgiant į indėlių atsiėmimo galimybę, jai gali tekti sumažinti savo sverto koeficientą priverstinai išparduodant turtą, ir dėl to ji gali patirti didelių nuostolių. ECB taip pat nurodo, kad jeigu pernelyg didelio sverto rizika susidaro dėl likvidumo trūkumo, ji nuo likvidumo trūkumo skiriasi tuo, kad šis svertas yra grindžiamas skolintomis lėšomis finansuojamų pozicijų santykiniu dydžiu, palyginti su kredito įstaigos nuosavomis lėšomis. Todėl nebuvo galimybės ginčijamame sprendime likvidumo riziką supainioti su pernelyg didelio finansinio sverto rizika ir jis neprieštarauja to koregavimo laikotarpio vertinimui, atsižvelgiant į likvidumo riziką. Šiuo atžvilgiu jis nesutinka, kad esama prieštaravimo tarp ginčijamo sprendimo ir jo 2016 m. rugpjūčio 15 d. sprendimo dėl likvidumo rodiklio apskaičiavimo, kuriuo pareiškėjai buvo suteiktas jos prašytas leidimas, nes šie sprendimai priimti dėl prudencinių priemonių, kurios yra susijusios, tačiau skirtingos. ECB dar nurodo, kad finansinio sverto koeficientu siekiama, kad kredito įstaigos finansavimo šaltiniai nebūtų pernelyg orientuoti į skolą ir kad jis taptų „galutine prudencine finansinio stabilumo stiprinimo priemone“.

67 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 10–12 punktuose, ECB neleido pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį taikyti prašomos nukrypti leidžiančios priemonės. Jis pabrėžė, kad sumos, kurias ieškovė pervedė CDC, yra tinkamos pozicijos apskaičiuojant jos finansinio sverto koeficientą, nes reguliuojamieji taupomieji indėliai buvo grindžiami trūkumų turinčiu perdavimo mechanizmu, dėl kurio ieškovei teko su finansinio sverto koeficientu susijusi rizika. Darydamas tą išvadą, ECB nurodė tris motyvus, susijusius, pirma, su reguliuojamųjų taupomųjų indėlių apskaita, iš kurios matyti, kad ieškovė lieka atsakinga už visą poziciją, kurią sudaro reguliuojamieji taupomieji indėliai, įskaitant CDC pervestas sumas, antra, su ieškovės sutartine pareiga sugrąžinti klientų indėlius, neatsižvelgiant į tai, ar CDC pervestos lėšos būtų sugrąžintos ieškovei, ir, trečia, su laikotarpiu nuo ieškovės iki CDC pozicijų koregavimo.

68 Šiame ieškinio pagrinde ieškovė ginčija šių motyvų teisėtumą.

69 Kadangi dėl priežasčių, nurodytų nagrinėjant antrąjį ieškinio pagrindą, ECB turi diskreciją, taigi ir plačią laisvę veikti savo nuožiūra sprendžiant, ar leisti taikyti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatytą nukrypti leidžiančią nuostatą, Bendrasis Teismas, vykdydamas ginčijamo sprendimo motyvų teisminę kontrolę, negali ECB vertinimo pakeisti savuoju; jis tik siekia patikrinti, ar ginčijamas sprendimas nėra grindžiamas iš esmės netiksliais faktais ir ar nėra padaryta jokios teisės klaidos ar akivaizdžios vertinimo klaidos arba piktnaudžiavimo įgaliojimais (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2014 m. vasario 6 d. Sprendimo *CEEES ir Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio / Komisija*, T-342/11, EU:T:2014:60, 70 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

70 Vis dėlto, remiantis suformuota jurisprudencija, tais atvejais, kai institucijos turi diskreciją, Sąjungos teisės sistemos suteikiamų garantijų paisymui administracinėse procedūrose tenka dar didesnė reikšmė. Viena iš Sąjungos teisės sistemos suteiktų garantijų administracinėse procedūrose yra gero administravimo principas, siejamas su kompetentingos institucijos pareiga rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti visas reikšmingas konkretaus atvejo aplinkybes (1991 m. lapkričio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14 punktas ir 2012 m. kovo 29 d. Sprendimo *Komisija / Estija*, C-505/09 P, EU:C:2012:179, 95 punktas).

Dėl ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto i ir ii papunkčiuose nurodytų motyvų teisėtumo

71 Ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto i papunktyje ECB savo sprendimą neleisti taikyti prašomos nukrypti leidžiančios nuostatos grindė motyvu, jog reguliuojamųjų taupomųjų indėlių apskaita yra pirmasis rodiklis, kad ieškovė remia CDC pozicijas. Šiuo klausimu jis pažymėjo, kad reguliuojamųjų taupomųjų indėlių sumos yra įtrauktos į ieškovės balanso įsipareigojimų dalį, o CDC pozicijos figūruoja jos balanso turto dalyje. Be to, jis pažymėjo, kad ieškovė yra atsakinga už su reguliuojamųjų taupomųjų indėlių surinkimu susijusios operacinės rizikos valdymą.

72 Savo rašytinėse pastabose ECB nurodo, kad ginčijamame sprendime reguliuojamųjų taupomųjų indėlių apskaita remtasi tiktai kaip „pirmąja nuoroda“ į tai, kad CDC pozicijos tebėra remiamos ieškovės, ir tvirtina, kad neleisdamas taikyti nukrypti leidžiančios nuostatos šia aplinkybe jis nesirėmė. Vis dėlto iš ginčijamo sprendimo teksto aiškėja, kad minėto sprendimo 2.3.3 punkto i papunkčio nuostatos yra vienas iš motyvų, kuriais ECB rėmėsi, darydamas išvadą, kad sumos, kurias ieškovė pervedė CDC, išliko tinkamos pozicijos finansinio sverto koeficientui apskaičiuoti. Todėl reikia išnagrinėti šio motyvo teisėtumą.

73 Ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto ii papunktyje ECB pabrėžė, kad ieškovė pagal sutartį privalo grąžinti klientų indėlius, neatsižvelgdama į tai, ar CDC pervestos lėšos bus grąžintos ieškovei, ir kad ši pareiga egzistuoja ir tuo atveju, jei CDC ir Prancūzijos valstybė jai nesumokėtų. Jis pridūrė, kad tiek CDC pozicijų apimtis, tiek aplinkybė, kad į šias pozicijas gali būti neatsižvelgta taikant kitus prudencinius reikalavimus, yra pagrindas įtraukti jas į sverto koeficiento apskaičiavimus.

74 Taigi, tuo motyvuodamas ECB nusprendė, kad CDC pozicijos turėjo reikšmės apskaičiuojant ieškovės sverto koeficientą, nes sumas, kurias ieškovė buvo įpareigota pervesti CDC, ji privalo grąžinti indėlininkams net ir tuo atveju, jeigu CDC negalėtų tų sumų sugrąžinti ieškovei.

75 Konstatuotina, kad ginčijamame sprendime aiškiai nurodytas pavyzdys, kai CDC negalėtų sugrąžinti šių sumų, yra padėtis, kuriai esant mokėjimo neatliktų Prancūzijos valstybė. Apklaustas per teismo posėdį ECB patvirtino, kad tai vienintelis atvejis, kurį jis buvo numatęs.

76 Ieškovė kaltina ECB padarius teisės klaidą, kai jis pripažino Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį neveiksmingą.

77 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors ECB gali savo nuožiūra įgyvendindamas įgaliojimus, jam suteiktus pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, taikyti minėtoje dalyje nustatytą nukrypti leidžiančią nuostatą arba jos netaikyti, šia laisve turi būti naudojamasi su sąlyga, kad nebūtų pažeisti šia nukrypti leidžiančia nuostata siekiami tikslai ir kad ji liktų veiksminga (šiuo klausimu, pagal analogiją, žr. 2016 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Nemec*, C-256/15, EU:C:2016:954, 48 ir 49 punktus ir jame nurodytą jurisprudenciją).

78 Dėl šio sprendimo 46–57 punktuose nurodytų priežasčių reikia manyti, kad pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį siekiama tikslo sudaryti sąlygas kompetentingoms institucijoms suderinti, pirma, finansinio sverto koeficiento principą, pagal kurį, nustatant kredito įstaigos pozicijos lygį, neatsižvelgiama į tos kredito įstaigos pozicijų riziką, ir, antra, galimybę, kad tam tikros pozicijos, kurių rizikos profilis yra ypač žemas ir kurios nėra susidariusios dėl kredito įstaigos sprendimo investuoti, nebūtų svarbios apskaičiuojant sverto koeficientą, todėl galėtų būti neįtraukiamos.

79 Iš to neišvengiamai matyti, kad ECB negali remtis motyvais, dėl kurių pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį suteikta galimybe praktiškai negalima pasinaudoti, nepadarant tos nuostatos neveiksmingos ir neatsižvelgiant į tikslus, dėl kurių ji buvo įtraukta (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2008 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Stichting Centraal Begeleidingsorgaan voor de Intercollegiale Toetsing*, C-407/07, EU:C:2008:713, 30 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

80 Kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto i papunktyje nustatytu motyvu, akivaizdu, kad ECB šioje nuostatoje nurodė, jog Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis netaikoma ieškovės CDC pozicijoms, remiantis argumentais, kurie yra neatskiriami nuo pozicijų, kurioms taikoma ši nuostata.

81 Pirma, taip yra dėl argumento, kad ieškovės CDC pozicijos figūruoja jos balanso turto dalyje.

82 Pozicija Reglamento Nr. 575/2013 5 straipsnio 1 punkte apibrėžta kaip „turtas arba nebalansinis straipsnis“. Todėl ši sąvoka būtinai apima kredito įstaigos balanso turto pusei priskirtus straipsnius. Be to, kadangi Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies c punktas taikomas pozicijoms, sudarytoms iš indėlių, kuriuos įstaiga yra teisiškai įpareigota perleisti viešojo sektoriaus subjektui bendro intereso investicijoms finansuoti, tai yra pozicijos, kurios pagal savo pobūdį turi būti nurodomos kredito įstaigos balanse, o ne nebalansiniuose straipsniuose.

83 Šiuo atžvilgiu ECB pastaba jo rašytinėse pastabose, kad CDC pozicijos, susijusios su reguliuojamais taupomaisiais indėliais, skiriasi nuo patikėto turto, kuris gali būti neįtrauktas į balansą ir į sverto koeficiento apskaičiavimą pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 13 dalį, neturi reikšmės, nes reikšmingas tik Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies aiškinimas ir taikymas.

84 Taigi, kiek tai susiję su pozicijomis, dėl kurių Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje numatyta galimybė, kad į jas nebus atsižvelgta apskaičiuojant kredito įstaigos finansinio sverto koeficientą, ir jos dėl savo pobūdžio turi būti įtrauktos į tos įstaigos balanso turto dalį, argumentas, grindžiamas tuo, kad CDC pozicijos yra įtrauktos į ieškovės balanso turto dalį, negali pateisinti atsisakymo leisti taikyti prašomą nukrypti leidžiančią nuostatą.

85 Antra, dėl panašių priežasčių tas pats pasakytina apie argumentą, kad minėtos pozicijos sudaro dalį sumų, kurias turi ieškovė kaip reguliuojamuosius taupomuosius indėlius, kurie vis dar priskirti prie dalies jos balanso įsipareigojimų. Šiuo atžvilgiu pakanka pažymėti, jog, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies c punkte vartojamus terminus, ši aplinkybė toli gražu neprieštarauja šios nuostatos taikymui ir yra jos įgyvendinimo sąlyga.

86 Ta pati išvada galioja ir trečiuoju atveju – ECB teiginiui, kad ieškovei tenka operacinė rizika, susijusi su reguliuojamaisiais taupomaisiais indėliais. Operacinė rizika Reglamento Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 52 punkte apibrėžta kaip „nuostolio dėl netinkamų arba nepavykusių vidaus procesų, žmonių ir sistemų arba išorės įvykių sukelta rizika, įskaitant teisinę riziką“. Tiek, kiek Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalis yra susijusi su pozicijomis, kurios sudaro dalį atitinkamoje kredito įstaigoje saugomų indėlių, šios nuostatos logikai būdinga tai, kad ieškovė prisiima su aptariamais taupomaisiais indėliais susijusią veiklos riziką.

87 Kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 2.3.3 dalies ii punkte nurodytu motyvu, dera priminti, kad, vadovaujantis Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalies a ir b punktais, „[k]ompetentingos institucijos įstaigai gali leisti neįtraukti į pozicijų matą pozicijų, kurios atitinka visas šias sąlygas: a) jos yra viešojo sektoriaus subjekto pozicijos; b) jos vertinamos pagal 116 straipsnio 4 dalį“.

88 Kaip matyti iš šio sprendimo 53–55 punktų, Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje pateikta nuoroda į to paties reglamento 116 straipsnio 4 dalį, siejamą su 114 straipsnio 4 dalimi, reiškia, kad teisės aktų leidėjas siekė, kad į viešojo sektoriaus subjektų pozicijas, kurių rizikos lygis dėl valstybės garantijos yra toks pat kaip tos valstybės pozicijų, galėtų būti neatsižvelgiama apskaičiuojant finansinio sverto koeficientą.

89 Kadangi Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje kalbama tiktai apie viešojo sektoriaus subjektų pozicijas, kurioms taikoma valstybės garantija, dėl atsisakymo, kuris grindžiamas iš esmės argumentu, kad valstybė gali nevykdyti mokėjimo įsipareigojimų, nevertinant tokios galimybės tikimybės konkrečios valstybės atveju, būtų praktiškai neįmanoma pasinaudoti Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje numatyta galimybe.

90 Taigi akivaizdu, kad siekiant konstatuoti, jog ieškovei gali tekti sugrąžinti indėlininkams lėšas, kurias ji pervedė CDC, net jeigu CDC nebus jai sugrąžinusi tų sumų, iš ginčijamo sprendimo matyti, kad ECB išskyrė tiktai galimybę, kad Prancūzijos valstybė nevykdys mokėjimo įsipareigojimo, bet neišnagrinėjo, kiek ta galimybė tikėtina.

91 Tai, kad EBC, priimdamas ginčijamą sprendimą, neapsvarstė Prancūzijos valstybės mokėjimo įsipareigojimo nevykdymo tikimybės pagrįstumo, patvirtinta ir 2016 m. liepos 5 d. ieškovės atstovų bei ECB atstovų susirinkimo protokole, kuriame nurodyta, kad vienas iš ECB atstovų per susirinkimą pareiškė, jog „dėl to apskaičiuojant finansinio sverto koeficientą [turėjo] būti atsižvelgiama į visas balanse nurodytas pozicijas [ir] Prancūzijos valstybės įsipareigojimų neįvykdymo tikimybė nebuvo ECB įvertinta ir į ją ECB neatsižvelgė, rengdamas sprendimo projektą, nes sverto koeficientas yra rizikai nejautrus reikalavimas“.

92 Be to, kadangi ECB neišnagrinėjo Prancūzijos valstybės mokėjimo įsipareigojimo nevykdymo pagrįstumo, ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto ii papunktyje pabrėžiant ieškovės CDC pozicijų apimtį, savaime negalima pateisinti tų pozicijų įtraukimo į sverto koeficiento apskaičiavimą. Iš tikrųjų ši suma galėtų būti svarbi tiktai tuo atveju, jeigu dėl Prancūzijos valstybės įsipareigojimų nevykdymo ieškovė negalėtų atgauti iš CDC sumų, kurias jai buvo pervedusi reguliuojamų taupomųjų indėlių forma, ir turėtų priverstinai parduoti turtą.

93 Atsižvelgiant į tai, kas pirma išdėstyta, reikia konstatuoti, kad dėl ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto i ir ii papunkčiuose išdėstytų motyvų Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nurodyta leidžianti nukrypti nuostata yra neveiksminga, nes pagal juos, remiantis tame straipsnyje įvardytų pozicijų straipsniais, ji yra netaikytina.

94 Šios išvados nepaneigia ECB pateikti argumentai, visų pirma jos pabrėžtas teiginys, kad CDC pozicijos iš esmės nesiskiria nuo pozicijų, kuriomis remiantis apskaičiuojamas sverto koeficientas, nes šis turtas finansuojamas iš indėlininkų pasiskolintomis lėšomis, kurias ieškovė privalo jiems sugrąžinti, kai tik jie pateikia atitinkamą prašymą. Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad, kitaip nei kitų pozicijų atveju, teisės aktų leidėjas numatė galimybę pozicijų, kurios atitinka Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatytas sąlygas, neįtraukti apskaičiuojant sverto koeficientą, todėl ECB negali jos iš karto atmesti.

95 Tą patį galima pasakyti apie nuorodą, kad su CDC pozicijomis susieta valstybės garantija nepanaikina šių pozicijų svarbos apskaičiuojant ieškovės sverto koeficientą, nes šiuo koeficientu siekiama pateikti vertinimą, nepagrįstą kiekvienos ieškovės pozicijos rizikos lygiu, be to, valstybės gali susidurti su rizika mokumui. Iš tikrųjų, kadangi teisės aktų leidėjas ketino, kad viešojo sektoriaus subjektų pozicijos, atitinkančios Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje nustatytas sąlygas, galėtų būti neįtrauktos apskaičiuojant sverto koeficientą, įgyvendindamas savo diskreciją ECB privalėjo suderinti tikslus, dėl kurių buvo įdiegtas finansinio sverto koeficientas, ir Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalyje iškeltus tikslus. Dėl šio sprendimo 88–90 punktuose nurodytų priežasčių šiuo atveju taip nebuvo, nes ECB nesirėmė Prancūzijos valstybės mokėjimo įsipareigojimų neįvykdymo tikimybe; jis rėmėsi argumentu, kuriuo faktiškai galima atmesti galimybę, jog Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalimi grindžiamas prašymas bus patenkintas.

96 Galiausiai ECB pabrėžta aplinkybė, jog ieškovė turėtų pervesti CDC visas joje deponuotas reguliuojamųjų taupomųjų indėlių sumas, yra nereikšminga. Šiuo atžvilgiu primintina, kad pagal Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį apskaičiuojant finansinio sverto koeficientą gali būti neįtrauktos tiktai sumos, kurias ieškovė turi pervesti CDC. Todėl savanoriškas pervedimas CDC turi būti įtrauktas į minėtą skaičiavimą.

97 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto i ir ii papunkčiuose išdėstyti sprendimo motyvai yra teisės klaida.

Dėl ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto iii papunktyje nurodyto motyvo teisėtumo

98 Ginčijamo sprendimo 2.3.3 punkto iii papunktyje ECB rėmėsi laikotarpiu nuo ieškovės iki CDC pozicijų koregavimo. ECB iš esmės padarė išvadą, kad laukiant iš CDC gautų lėšų perdavimo ieškovei gali tekti skubiai parduoti turtą.

99 Ieškovė teigia, kad šis motyvas yra grindžiamas likvidumo rizikos ir sverto rizikos painiojimu. Ji taip pat primena, kad per ankstesnes finansines krizes reguliuojamieji taupomieji indėliai nebuvo masiškai atsiimami.

100 Reikėtų pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 94 punkte nustatytą apibrėžtį pernelyg didelio finansinio sverto rizika yra „rizika, kylanti dėl įstaigos pažeidžiamumo, susijusio su svertu arba sąlyginiu svertu, dėl kurios gali prireikti nenumatytų ištaisomųjų priemonių jos verslo plane, įskaitant skubų turto pardavimą, dėl kurio gali atsirasti nuostolių arba prireikti jos likusio turto vertės koregavimo“.

101 Iš to matyti, kad pernelyg didelio sverto rizika kyla esant nepakankamo likvidumo situacijai. Kaip nurodyta to paties reglamento 90 konstatuojamojoje dalyje, siekdama gauti likvidžiojo turto, kredito įstaiga gali būti priversta imtis priemonių, kurios nėra numatytos verslo plane, įskaitant skubų turto pardavimą su Reglamento Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 94 punkte nurodytais padariniais.

102 Kadangi neigiami pernelyg didelio finansinio sverto padariniai paaiškėja nesant pakankamai likvidžiojo turto, dėl ieškovės pažymėtos aplinkybės, kad jos ir CDC pozicijų koregavimo laikotarpis yra susijęs su likvidumo rizika, nepadaro to laikotarpio nesvarbaus, vertinant jos finansinio sverto koeficiento riziką.

103 Vis dėlto ieškovė teisingai pažymi, kad pats ECB pripažįsta, jog šis koregavimo laikotarpis nėra likvidumo rizikos šaltinis vertinant padengimo likvidžiuoju turtu reikalavimą, nustatytą Reglamento Nr. 575/2013 412 straipsnyje ir 2014 m. spalio 10 d. Komisijos deleguotajame reglamente (ES) 2015/61, kuriuo dėl kredito įstaigoms taikomo padengimo likvidžiuoju turtu reikalavimo papildomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 (OL L 11, 2015, p. 1).

104 Šiuo atžvilgiu ieškovė remiasi ECB 2016 m. rugpjūčio 15 d. sprendimu dėl likvidumo koeficiento apskaičiavimo. Tame sprendime ECB sutiko atsakovės ir CDC pozicijų koregavimo laikotarpiu taikyti Deleguotojo reglamento (ES) 2015/61 26 straipsnyje numatytą nukrypti leidžiančią nuostatą. Reikia konstatuoti, kad tame sprendime ECB nusprendė, kad jeigu tas laikotarpis nėra ilgesnis nei dešimt kalendorinių dienų, juo neprieštaraujama, kad su CDC pozicijomis susiję netenkamų pinigų srautai būtų nustatomi iš jų išskaičiuojant susijusius gaunamų pinigų srautus.

105 Reikėtų pabrėžti, kad Deleguotasis reglamentas 2015/61 buvo priimtas siekiant papildyti Reglamentą Nr. 575/2013, kurio 412 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „[į]staigos turi turėti likvidžiojo turto, kurio verčių suma padengia netenkamų pinigų srautą atėmus gaunamų pinigų srautą nepalankiausiomis sąlygomis, kad būtų užtikrinta, kad įstaigos išlaikytų likvidumo atsargą, kurios pakaktų gaunamų pinigų srauto ir netenkamų pinigų srauto disbalansui padengti trisdešimties dienų laikotarpiu esant pačioms nepalankiausioms sąlygoms. Nepalankiausių sąlygų laikotarpiu įstaigos gali naudoti savo likviduųjį turtą savo grynajam netenkamų pinigų srautui padengti“.

106 Deleguotojo reglamento 2015/61 26 straipsnyje „Netenkamų pinigų srautai ir susiję gaunamų pinigų srautai“ nustatyta: „[g]avusios išankstinį kompetentingos institucijos sutikimą, kredito įstaigos gali netenkamų pinigų srautą apskaičiuoti iš jo atėmusios susijusį gaunamų pinigų srautą, atitinkantį visas šias sąlygas: a) susijęs gaunamų pinigų srautas yra tiesiogiai siejamas su netenkamų pinigų srautu ir į jį neatsižvelgiama pagal 3 skyrių apskaičiuojant gaunamų pinigų srautus; b) susijusio gaunamų pinigų srauto reikalaujama pagal teisinius, reguliavimo arba sutartinius įsipareigojimus; c) susijęs gaunamų pinigų srautas atitinka vieną iš šių sąlygų: i) jis būtinai turi susidaryti prieš susidarant netenkamų pinigų srautui; ii) jis gaunamas per 10 dienų ir jį garantuoja valstybės narės centrinė valdžia“.

107 Reikia konstatuoti, kad ši nuostata leidžia kompetentingoms valdžios institucijoms – taigi ir ECB, kuris vykdo prudencinės priežiūros misiją, jam patikėtą Reglamento Nr. 1024/2013 4 straipsnio 1 dalies d punktu – tarpusavyje įskaityti gaunamų ir netenkamų pinigų srautus, jeigu dėl valstybės narės centrinės valdžios suteiktos garantijos ir dėl juos skiriančio trumpo termino jis mano, kad dėl to laikotarpio likvidumo rizika nekyla.

108 Iš to daroma logiška išvada, jog aplinkybė, kad ECB leido Deleguotojo reglamento (ES) 2015/61 26 straipsnį taikyti su CDC pozicijomis susijusiems gaunamų ir netenkamų pinigų srautams, prilygsta ECB pripažinimui, kad laikotarpis, kuris gali juos skirti, nėra likvidumo rizikos šaltinis.

109 Ši išvada, kad dėl koregavimo laikotarpio likvidumo rizika nekyla, patvirtinama 2015 m. gruodžio 15 d. EBI ataskaitoje dėl grynojo pastovaus finansavimo reikalavimų pagal Reglamento Nr. 575/2013 510 straipsnį, kuria ieškovė remiasi savo ieškinyje. Šioje ataskaitoje EBI laikosi nuomonės, kad likvidumo rizikos nėra tais atvejais, kai bankai privalo pervesti iš anksto nustatytą reguliuojamųjų indėlių dalį į valstybės kontroliuojamą fondą, kuris teikia paskolas visuotinės svarbos veiksmams, kai gaunamų ir netenkamų pinigų srautai įskaitomi ne rečiau kaip kartą per mėnesį, o viešasis fondas yra teisiškai įpareigotas grąžinti juos bankui tuo atveju, jeigu reguliuojamųjų taupomųjų indėlių suma sumažėtų dėl jų atsiėmimo.

110 Kadangi dėl šio sprendimo 101 punkte nurodytų priežasčių su pernelyg didelio sverto situacija susijusi rizika pasireiškia nepakankamo likvidumo atvejais, ECB principinė pozicija, pagal kurią nagrinėjamas koregavimo laikotarpis galėtų paskatinti pernelyg didelio sverto rizikos atsiradimą, nors likvidumo rizikos nesukeltų, dėl savo bendro pobūdžio turi būti laikoma akivaizdžiai klaidinga.

111 Koregavimo laikotarpis gali būti svarbus siekiant nustatyti sverto riziką, nors nėra svarbus likvidumo rizikai nustatyti, tik tuo atveju, jeigu reguliuojamų taupomųjų indėlių atsiėmimas pasiektų tokį mastą, kad viršytų likvidumo santykio apskaičiavimo „nepalankiausias sąlygas“, kaip numatyta Reglamento Nr. 575/2013 412 straipsnio 1 dalyje.

112 Vis dėlto siekdamas atmesti ieškovės prašymą atsižvelgiant į tokią galimybę ECB negalėjo neatlikti nuodugnaus reguliuojamų taupomųjų indėlių ypatumų vertinimo. Atlikdamas tokį vertinimą ECB visų pirma būtų turėjęs išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į jų ypatumus – visų pirma reguliuojamiesiems taupomiesiems indėliams suteikiamą valstybės garantiją – buvo galima numatyti, kad indėliai bus atsiimami taip gausiai ir staiga, kad ieškovei teks pasinaudoti Reglamento Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 94 punkte numatytomis priemonėmis, nelaukiant, kol CDC perves lėšas pozicijoms pakoreguoti.

113 Iš tikrųjų dėl šio sprendimo 56 ir 57 punktuose nurodytų priežasčių, įgyvendinant Reglamento Nr. 575/2013 429 straipsnio 14 dalį, ECB, siekdamas rasti pusiausvyrą tarp finansinio sverto koeficiento apskaičiavimo tikslų ir galimybės apskaičiuojant šį svertą neįtraukti tam tikrų šioje nuostatoje nustatytas sąlygas atitinkančių pozicijų, turėjo atsižvelgti į konkrečias kiekvieno atvejo aplinkybes. Ši pareiga išnagrinėti reguliuojamųjų taupomųjų indėlių ypatumus taip pat nustatyta šio sprendimo 70 punkte minėtoje jurisprudencijoje.

114 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad ginčijamame sprendime ECB neatliko išsamaus reguliuojamųjų taupomųjų indėlių ypatumų tyrimo, o tik abstrakčiai pabrėžė dėl ieškovės ir CDC pozicijų koregavimo laikotarpio kylančią riziką.

115 Taigi, taip veikdamas ECB neįvykdė šio sprendimo 70 punkte nurodytoje jurisprudencijoje nustatytos pareigos nuodugniai ir nešališkai išnagrinėti visus reikšmingus konkretaus atvejo aspektus.

116 Šios išvados negali paneigti ECB argumentas, kad finansinio sverto koeficientas yra rizika nepagrįstas prudencinis reikalavimas ir kad rinkos gali staiga prarasti pasitikėjimą investicijomis į sritis, kurios paprastai laikomos labai saugiomis. Iš tikrųjų toks teiginys grindžiamas tik tikslais, kurių siekta Reglamentu Nr. 575/2013 nustatant sverto koeficientą, ir neatsižvelgiama į tikslus, kurių siekta į šį reglamentą įtraukiant 429 straipsnio 14 dalį.

117 Iš to, kas pirma nurodyta, matyti, kad visi motyvai, kuriais ECB grindė savo išvadą, kad dėl netobulo perdavimo mechanizmo dėl sverto koeficiento kylanti rizika tenka vien ieškovei, ir kuriais remdamasis jis atmetė ieškovės prašymą leisti apskaičiuojant savo sverto koeficientą neįtraukti CDC pozicijų, sudarytų iš sumų, kurias ieškovė privalo perduoti CDC, yra neteisėti.

118 Taigi reikia patenkinti trečiąjį ieškovės ieškinio pagrindą ir panaikinti ginčijamą sprendimą, nesant reikalo nagrinėti pirmojo ieškinio pagrindo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

119 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ECB pralaimėjo bylą, iš jo priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal ieškovės pateiktus reikalavimus.

120 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį į bylą įstojusios valstybės narės padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Remiantis šia nuostata, Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti Europos Centrinio Banko 2016 m. rugpjūčio 24 d. sprendimą ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16.**

2. **Priteisti iš ECB bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Nurodyti Suomijos Respublikai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.**

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Paskelbta 2018 m. liepos 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.